

De bekeerling bevestigde in de eerste plaats dat hij de wet van Mozes aanvaardde door te zeggen : "Ik onderhoud naarstig de woorden van dit verbond" (zie Deut.29:9-14).

In dit verhaal gaat het misschien over een soldaat van Herodes of een Romeinse honderdman in zijn dienst. De Romeinen hadden slechts een garnizoen in Jeruzalem en Cesarea. Tot het jaar 44 na Chr. was er normaal geen Romeins garnizoen in Galilea. Onze soldaat is hoe dan ook een weldoener in de plaatselijke joodse gemeenschap. Zijn verdienstelijkheid komt tot uiting in Luc.7:4,5 en maakt dat men bij Jezus aandringt om positief te reageren. Net als de Kanaänitische vrouw richt de hoofdman zich tot Jezus met de term "Heer". Uit Luc.7:6-8 blijkt zijn nederig karakter en zijn groot geloof. Hij heeft vertrouwen in Jezus. Hij is ervan overtuigd dat zijn slaaf geneest als Jezus het beveelt. Opnieuw staat een niet-jood als voorbeeld.

Gespreksvragen : Hoe staat het met mijn geloof in Jezus ? Hoe bekijk ik de beloften van de Heer ? Beschouw ik ze ook als een feit eer ze verwezenlijkt zijn ? Is mijn houding t.o.v.de "vreemdeling" gewijzigd door de manier van optreden van Jezus ?

Nadenkertje : « Vandaag de dag telt wat interessant en merkwaardig is meer dan wat waar is; wat vreemd is en ontroerend is belangrijker dan wat waar is. Men heeft interesse voor leerstellingen die niet in de praktijk worden toegepast ; men staat in bewondering voor voorbeelden die men niet navolgt. »

René Daumal in *Chaque fois que l'aube paraît*

Afkomst en discipelschap

6

3 - 9 FEBRUARI

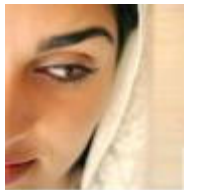
Deze week hebben we het over Jezus' houding t.o.v. hen die niet tot zijn eigen volk behoren.

Nadenkertje : "We zijn allemaal vreemdeling voor iemand" ("On est tous l'étranger de quelqu'un") – Marc Levy – *Les Enfants de la liberté*."

Het joodse volk is door uitverkiezing "een apart volk". Dit vindt zijn oorsprong in de door God al aan Abra(ha)m aangehaalde beloften in Gen. 12:2,3, Gen.15:1-21, Gen.17:1:11, Gen.18:18, Gen.22:18. Deze beloften worden voor een deel vervuld in Isaac, Jacob/Israël en met het volk dat uit de aartsvaders voortkomt. Er is echter een groot verschil tussen de Israëliet en de "vreemdeling". De teksten in Gen.12:2,3, Gen.18:18 en Gen.22:18 benadrukken wel degelijk de wil van God, nl. een met hem verbonden volk dat een **levend getuigenis** is van Gods erbarmen met de mens. De twee andere teksten in Genesis zouden kunnen wijzen op een zeker favoritisme van God t.o.v. Abraham en zijn nakomelingen in het nadeel van hen die niet tot deze lijn behoren. Het verbond gaat niet slechts over het behoren tot Israël maar ook over een houding die dit laatste staande houdt (zie Gen.22:18 "omdat gij naar mijn stem gehoord hebt"; Lev.18:24-30 herinnert ons eraan dat God Israël niet voortrekt). Toch ervaart het volk deze uitverkiezing automatisch als **favoritisme** van God voor Israël, een idee dat wordt aangevochten door de profeten (zie Micha 3:9-12, Jer.7:1-15).

1. Mat. 15:21-28 – de Kananitische vrouw

Jezus zoekt tevergeefs naar een beetje rust (Mat.14:13, 22:23, 34-35). Hij is zeer vermoeid en zoekt een moment om in eenzaamheid te bidden. Jezus verlaat het gebied waar zijn volk woont en trekt door heidens grondgebied, in de buurt van Tyrus en Sidon. In Marcus (7:24) lijkt het erop alsof Jezus niet wil

herkend worden. Dit is, jammer genoeg, niet het geval. Heel snel komt er een vrouw tot hem die hulp zoekt voor haar kind. Niet ongewoon voor Jezus. Dit keer is het echter geen van de "zijnen", maar een vreemdelinge die om hulp vraagt, iemand die het joodse geloof niet deelt. Tot onze verrassing gaat Jezus niet in op het verzoek van deze vrouw. Staat hij niet in de dienst van God als hij "met vakantie" is in het buitenland ?

Doen er zich omstandigheden voor in mijn leven waarop ik niet wens herkend te worden als een christen ? Waarom ? Hoe lezen en beleven we 2Tim.4:1,2 ?

De discipelen zijn niet tevreden met dit stilzwijgen. Ze sporen Jezus aan haar weg te sturen. Waarom zou hij zich trouwens bekommeren om een Kanaänitische ?

Wie beschouw ik als vreemdeling ? Over wie heb ik de neiging te denken dat "God niets kan doen voor hen" of "God niet geeft om dit soort mensen" ?

Jezus antwoordt uiteindelijk en lijkt alleen maar hun mening te delen, nl. "**buiten ons is er geen heil**". De woorden van Jezus klinken hol in de stilte : "Laat eerst de kinderen verzadigd worden, want het is niet goed het brood der kinderen te nemen en het de honden voor te werpen". Deze harde woorden brengen de vrouw echter niet van haar stuk. Ze werpt zich voor zijn voeten en smeekt om hulp. Nu valt er een stilte onder de discipelen. Niemand neemt aanstoot aan de woorden van Jezus. Niemand neemt het op voor de vrouw die bestempeld wordt als een hond. Niet te verwonderen. Zo beschouwt men immers de heidenen.

Men dient niet-joden nog meer te mijden dan varkens (Talmud, Orach Chaiim 57.6a).

Een Niet-jood is als een hond. Uit de Schriften leren we dat een hond meer respect verdient dan een niet-jood (Talmud, Ereget Rashi Erod. 22:30).

Deze commentaar toont ons de opvattingen die al gangbaar waren in de eerste eeuw na Christus.

In tegenstelling tot de discipelen is Jezus niet bereid deze vrouw aan haar lot over te laten. Hij weet dat ze heel wat moeten leren. De vrouw getuigt tot driemaal toe over haar geloof in Jezus en noemt hem zelfs Heer. Ze gebruikt een term die eigenlijk veel meer betekent dan louter eerbied. In de vertaling van de Septuagint betekent deze term zoveel als : "de Eeuwige". Bovendien is de uitdrukking "zoon van David" zeer verbonden met de persoon van de Messias (zie Joh.7:42, Marc.12:35-37). Ze wordt vooral gebruikt in het boek Mattheüs door de eenvoudigen van geest die meer inzicht hadden dan Farizeeërs en schriftgeleerden, die nochtans de messiaanse profetieën kenden (twee blinden (9:27), de Kanaänitische (15:22), de menigte en vooral de kinderen (20:31; 21:9,15).

Jezus herkent in deze vrouw een verloren schaap van het huis Israëls, niet genetisch dan maar wel geestelijk. Door haar geloof behoort ze tot dit verbond (zie Jer.12:14-17. De burenen van Israël worden hier als "slecht" bestempeld om hun gruweldaden en niet om hun etnische oorsprong. Als ze zich tot God keren, neemt hij ze op en hebben ze hun plaats "temidden" van zijn volk).

2. Lucas 7:1-10 - de honderdman

In tegenstelling tot Mat.8:5-13 geeft Lucas niet aan dat de honderdman er zelf bij was. Het zijn enige oudsten der Joden die Jezus verzoeken om het leven van de slaaf van de Romeinse officier te redden. Hij wordt voorgesteld als niet-jood maar wel een sympathisant. Hij was iemand die wellicht als "godvrezend" zou kunnen doorgaan, een heiden die geen idolen maar wel de ware God aanbad, zonder daarom jood te worden (de wet van Mozes werd beschouwd als zijnde van toepassing op het volk van Israël). Men verwachtte van de "bekeerling" dat hij zich hield aan de 7 voorschriften van de natuurlijke wet die was opgelegd aan de zonen van Noach. Deze proseliet mocht naar de tempel van Jeruzalem komen maar slechts de voorhof van de heidenen betreden. De proselieten van rechtswege waren volledig aangepast aan de joden. Er waren drie vereisten nodig om als niet-jood te worden opgenomen in de gemeenschap van Israël :

- de besnijdenis (voor de mannen),
- de doop
- het brengen van een offer (voor allen).

